

UNA VEU RESPECTUOSA PERÓ AIRADA

D'un poble que alguns consideren insignificant, una veu modesta però decidida s'eleva per a denunciar un escàndol que tothom condemna massa silenciosament. Aquesta veu crida amb força des d'una senzilla publicació d'una localitat, llogaret l'hivern i urbs l'estiu: és a dir, amb nou mesos de relativa tranquil·litat i tres de bullícia.

Dissortadament, l'apaivagada l'escala d'antany ha perdut la placidesa que feia el seu envejat encís esdevenint un recer de la droga i de la rapinya, i la lludriguera de prínceps del proxenetisme que ve a "inocentar" un diner mal adquirit en inversions immobiliàries. Com ja se sap, el calé és inodor i té el poder de comprar insospitades consciències inexplicablement compaents.

Corro poc risc en afirmar que avui, a L'Escala, no passa ni un sol dia sense lladronicis, a voltes anodins i a voltes substancials; el promig podria ser inclús més important si es té en compte que hi ha hagut fins a set robatoris en un sol dia.

L'autor d'aquestes ratlles ja ho ha recriminat en una altra ocasió: avui, víctima ell mateix d'efració i robatori en el seu domicili, té la malaventurada avinentesa d'insistir amb més persuasió.

Constant partidari de la democràcia, haig de reconèixer que la tolerància que un sistema liberal creu que ha d'acordar, és el seu principal defecte. És ja un clam general: el poble vol més seguretat i una justícia més severa; el poder públic ho hauria de fer en compte si no vol córrer el risc de veure's desbordat per un anyany imperiós de justa represàlia i que podria ser la gota d'aigua que fa desbordar el vas.

Si la Justícia i la Policia segueixen mostrant-se massa dòcils, és fàcil d'endevinar que, en pocs anys l'Espanya arribarà, en matèria de delinqüència, al nivell de certs països com els Estats Units o el Brasil, entre altres. Entenc que es fa indispensable una valenta campanya d'antiviolença. Els exemples formiguegen: una mostra a Rio de Janeiro es cometen de 5 a 15 assassinats per dia; és massa sovint perillós d'agafar un taxi perquè hi ha taxistes que violen a la clienta o roben al client deixant-los després abandonats en un indret solitari; les parelles d'enamorats, cansats de ser víctimes de sotstraccions, ja no van a la célebre platja de Copacabana; en els aparcaments, si no voleu llogar l'home que se us ofereix per a guardar el cotxe, us trobareu amb els pneumàtics reventats com a mínim. I en qualsevol cas, potser val més que no crideu a la policia perquè no és pas segur que aquesta doni raó a la víctima. Els autors d'un primer homicidi són generalment posats en llibertat provisional tot seguint. Hi ha molts pseudo-defensors de la llei que son gent poruga o corruptuda. El governador de Rio, tingut per gran responsable d'aquesta exorbitància, es defensa dient que el nivell de la violència és superior a Nova York.

A tot aquest reguitzell de calamitats cal afegir-hi la prostitució (masculina, femenina i infantil), el proxenetisme i la droga. Confesarem que a Espanya, -i a L'Escala-, Déu-n'hi dó! tenim la nostra indesitjable porció.

I la premsa sembla delectar-se anunciant fets amorals a bombo i platerets. Potser que, tot i preservant el dret d'informar, certs diaris i periodistes farien millor de no donar a certes ressenyes un caire sensacionalista sense oblidar de posar-hi en relleu allò que pot semblar indolència estatal. Ull viu!: no manquen els que tenen interès en pulsar una psicosis de desfici a finalitats polítiques tendint a desprestigiar el règim de democràcia que es donà lliurement el poble espanyol; constitució que, encara que imperfecte, és preferible a certs sistemes dictatorials.

I la petita veu, a través d'aquestes ratlles d'un modest periòdic pobletà, s'aixeca airada ajuntant-se a les que cada dia més nombroses exigeixen més vigilància i més vindicta.

SADERRA.

LA SIMPLE HISTÒRIA D'UN NOM

PREÀMBUL.

La història que tot seguit vaig a explicar pot ser que semblï absurda o increïble a aquelles persones que no em coneixen, en canvi penso que, qui m'ha vist créixer, es possible que la vegi en un altre aspecte.

EXPOSICIÓ.

Cada persona, des de la seva vinguda al món, posseeix un distintiu que la caracteritza: El seu nom propi. El privilegi d'aplicació, imposit per llei o per costum, anys enrera, pertocaba sobretot als padrins, fins a l'extrem que els pares, en la majoria dels casos, poc podien intercedir quan estaven en desacord amb el nom escollit. Però

d'uns anys cap aquí, l'exclusivisme dels padrins anà minvant enfront a la potestat paterna i a l'actualitat es va generalitzant el reconeixement del dret dels pares en elegir el nom per als seus fills.

Jo posseeixo dos noms: El primitiu i el modern. El primer el trià principalment el meu pare (a.c.s.) i és un nom molt original per ser el d'una estació de l'any: "primavera". Fou un nom que sorprengué molta gent pel seu qualificatiu de no usual o no acostumat en aquell temps. Però el meu cas no fou únic, doncs durant la guerra civil espanyola alguns infants no foren batejats i se'ls anomenava amb noms de la mateixa condició que el meu. Recordo entre ells: Alba, Natura, Univers, Floreal, etc.

El meu bateig oficial tingué lloc, el dia 28 de Maig de l'any 1939, a l'església pública de L'Escala, situada provisionalment al carrer de Gràcia, sobre l'actual magatzem de la FECSA, on abans hi hagué la sala de ball anomenada "Ca la viuda", recentment utilitzada com a sala de cinema (Cinema Cacaet). Aquest local s'habilità per a celebrar-hi les funcions religioses, ja que l'església de Sant Pere es trobava en un període de reparació. Fou el dia 15 d'agost d'aquest mateix any quan s'hi tornà a celebrar missa, en motiu de la celebració de la Comunió Solemne de tres grups de nens i nenes que quedaren pendents en motiu de la guerra.

Aleshores a L'Escala hi havia mossèn Carles Costa, rector, que hi morí a l'any 1944, essent enterrat en el cementiri vell, mossèn Gaspar Bosch, vicari, destinat més tard a Sant Joan de Palamós, on hi morí i mossèn Salvador Sans, rector de Sant Martí d'Empúries i vicari de L'Escala. Em batejà mossèn Gaspar, al qui jo he aplicat el mateix qualificatiu que s'atorgà al Sant Pare de Roma, Joan XXIII, no pel fet d'haver-me regalat uns caramels després del meu bateig, sinó perquè la seva fe sempre anava acompanyada de bones obres.

Se m'imposaren, segons el costum, tres noms: Maria del Pilar, Francesca i Encarnació. El primer, en record d'una meua tia-àvia paterna que morí als quatre anys d'edat; el segon, perquè així es deien els meus avis paterns (l'avi Francesc, àlies "Quicus" i l'àvia Francesca), que foren els meus padrins i el tercer, a la memòria de la meua besàvia paterna. Des del meu bateig legal em dic Pilar (nom abreujat); però mai he renunciat al meu primitiu nom Primavera, ni he demostrat una manca de respecte envers aquelles persones que troben dificultat en dir-me Pilar.

Es lògic que el nom de Primavera es destaqués per la seva originalitat i perquè no figurava en el santoral catòlic, ni formava part de la sèrie d'advocacions marianes, circumstàncies que, en aquell temps, tot just acabada la guerra civil, no eren massa ben vistes. Llavors passà que uns noms (M.ª Pilar, M.^a dels Dolors,...) ocuparen el lloc d'uns altres (Primavera, Alba,...). Actualment s'invoca la Mare de Déu de l'Alba, eventualitat que considero correcta, considerant que el seu sinònim Aurora figurava en el santoral abans de la nostra guerra civil. Qui sap, doncs, si en l'actualitat es pot evocar també la Mare de Déu de la Primavera? Alba i Primavera, no són noms de la mateixa categoria? Si no n'estem segurs, per què no en recordem uns quants, per exemple, els que segueixen: Soledat, Consol, Empar, Felicitat, Fe, Esperança, Caritat, Generosa, Amor, Dolors, Victòria, Glòria, Pietat, Purificació (Pura), Trinitat, Concepció (Immaculada), Assumpció (Assumpta), Benvinguda, Providència, Salut, Socors, Mont, Mar, Montserrat, Neus, Llum, Pau, Lurdes, Fàtima, Angels, Marisol,... ¿No sabem que la majoria d'aquests noms i molts més se'ls considera legítims sempre i quan s'enregistren amb el complementari nom de la Mare de Déu, que els precedeix?

El meu nom Primavera va prevaler i va ofuscar el de Pilar, fins que, per motiu dels meus estudis, vaig veure'm obligada a signar amb el nom oficial. Des d'aleshores aquest segon nom ha predominat sobre el primer; però això no significa que no segueixi conservant-lo amb estimació i que l'accepti com a primer nom en senyal d'homenatge al meu difunt pare.

CONCLUSIÓ.

Aquesta breu explicació que acabo de fer feia temps que la devia a totes aquelles persones que em coneixen per Pilar i s'estranyen quan saben que abans tothom em deia Primavera.

Pilar Pellicer de Gispert.

